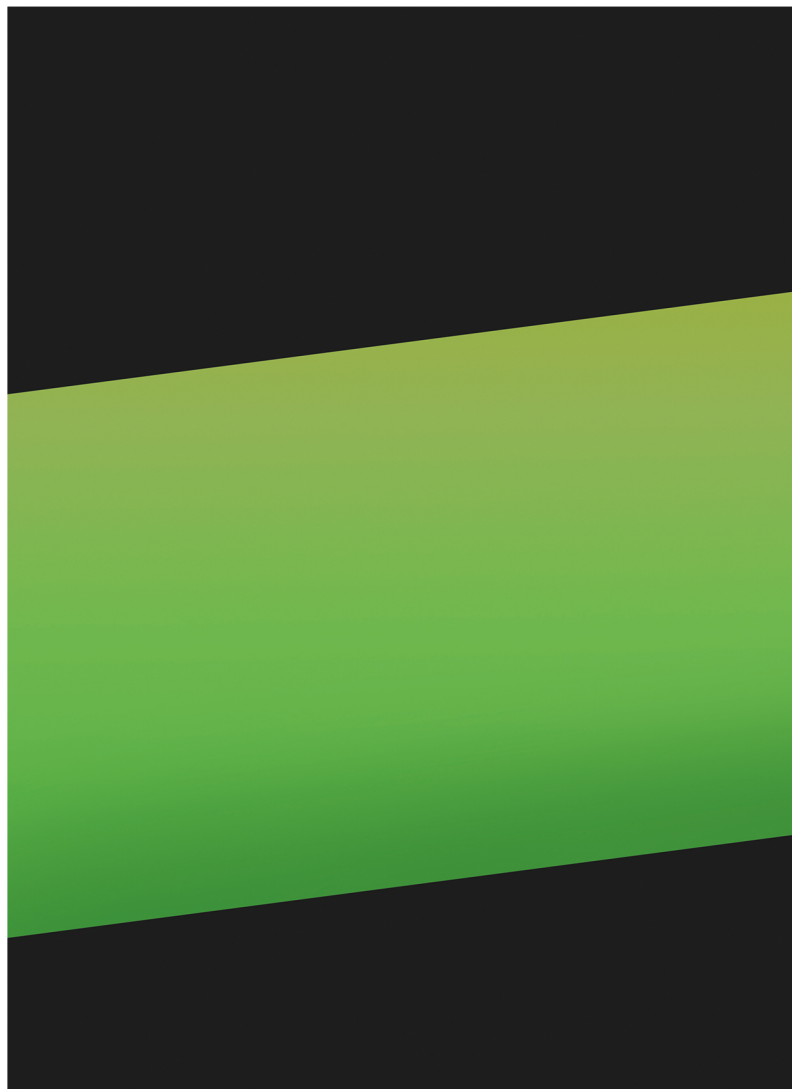

Євдокія Макаренко

БОЛОТНИЙ
ПРИНЦ

Євдокія Макаренко

БОЛОТНИЙ ПРИНЦ

УДК 821.161

M15

Макаренко Є.

M15 Болотний принц / Євдокія Макаренко. – Житомир: ТОВ «Видавничий дім “Бук-Друк”», 2025. – 336 с.

ISBN 978-617-560-241-6

Вероніка переконана, що більше ніколи не вийде заміж, оскільки не хоче повторно проходити через приниження й зневагу, яких зазнала від чоловіка, якого їй підшукала мати. Цьому переконанню сприяють ще й плітки, які розпускає колишній. Проте доля закидає її на загублений серед боліт хутір, де зустрічає нахабного бороданя, чиї світло-сірі очі стають для неї проблемою.

УДК 821.161

© Є. Макаренко, текст, 2025

© ТОВ «Видавничий дім “Бук-Друк”»,
видання, 2025

ISBN 978-617-560-241-6

Літературно-художнє видання

МАКАРЕНКО Євдокія

Болотний принц

Формат 60х84/16. Ум. друк. арк. 19,53.

Наклад 500 пр. Зам. № 0442.

ТОВ «Видавничий дім “Бук-Друк”»

м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А.

тел.: 073 101 22 33

Свідоцтво серія ДК №7412 від 27.07.2021 р.

Друк та палітурні роботи ФОП О.О. Євенок

м. Житомир, вул. М. Бердичівська, 17А

тел.: 073 101 22 33, e-mail: bookovych@gmail.com

Свідоцтво серія ДК №3544 від 05.08.2009 р.

Скільки можна!

І скільки це ще буде продовжуватися? День у день одне й те ж. Я доросла жінка, якій на сьогодні виповнилося двадцять шість років, а повинна й далі вислуховувати, як п'ятирічна, мамині настанови й докори. Але за що? За які гріхи? Тільки за те, що просто хочу бути щасливою? За те, що прагну від чоловіка хоча б поваги й підтримки? Хоча нині ні від кого нічого не чекаю. Гроші заробляю сама. Житло таке-сяке маю, а тому до чого тут мій колишній?

— Ти просто не хочеш зрозуміти того, як житимеш далі сама! — чую голосний докір матері, що гнівно змірює мене поглядом своїх блакитних очей, яких я завжди побоювалася. — Юра тебе забезпечував усім необхідним! Ти жила, як вареник у сметані. От якого дідька тобі не вистачало?

— Всього мені вистачало, — кволо намагаюся протистояти у відповідь, бо, варто стати активнішою, й мати вибухне такою люттю, що годі буде витерпіти той напір. — Тільки ти забуваєш, що це

твій любий Юрчик покинув мене, а не я його. Саме тому всі питання повинна адресувати йому.

— Не йому, а тобі, — вперто виправляє мене мати, обережно поправляючи своє русьве волосся. — Чоловік вимагає турботи! Якби ти не бігла на роботу, а сиділа вдома й намагалася забезпечити комфорт своєму чоловікові, то не була б викинутою з його життя.

— Якби я не бігла на роботу, то помирала б із голоду, — тихо відповідаю, бо вже не в силі терпіти оті безпідставні звинувачення.

— Як ти смієш так говорити про Юрчика?! Він працював на гарній посаді й мав чудовий зарплаток. Дітей ви ще не хотіли, а тому тієї зарплатні було більш ніж досить. А тобі все мало було! Тобі хотілося будувати кар'єру? Ось і добудувалася, ставши розлученкою. Кому ти взагалі потрібна тепер?! — не переставала кричати мати, чим все більше ранила мене. — Та мені сором людям в очі дивитися! Така хороша партія, а ти не змогла втримати її в руках. Це ж якою дурепою потрібно бути, щоб...

— Може, вже годі, мамо? — не витримую я, бо й так на душі важко, а тут ще й ці докори, що повторюються день у день. — Назад однаково нічого не повернути. В нас з Юрієм різне життя...

— Ти права, доню, — ехидний голос рідної людини різко перебиває мене й ріже по живому. — Вже точно нічого не повернути. Юрчик одружився. І кажуть, що почувається вельми щасливим, а

його нова дружина ходить, наче панна. Та й сама дівчина з дуже достойної сім'ї, а ти тепер кусай собі лікті. Але я не для того прийшла, щоб дивитися на твою кислу пику. За два тижні виходить заміж Рита, твоя троюрідна сестричка. Її наречений із сильно багатой сім'ї. Весілля відбудеться в ресторані, а тому мають бути всі запрошені. Сподіваюся, що бачитиму там і тебе. Ось запрошення.

На стіл лягає красивий прямокутничок із золотистим написом, а мати швидко збирається, поспішаючи додому. Я прекрасно чула, як за нею зачиняються входні двері, але навіть не поворухнулася, щоб провести. Зараз хочеться просто вищати від відчаю та образи. От у чому моя вина? Де так розгнівила Бога, що маю вислуховувати оті незаслужені докори від рідних людей? Чому мати взагалі вважає, що саме я винна в тому, що Юрко пішов геть? Я ж йому відразу не нав'язувалася й не приховувала того, що він мені байдужий, але...

Якщо чесно, то я не дуже прагнула вийти заміж за Юрка. Ми познайомилися з ним на одній із вечірок у знайомих батьків. Він відразу мені не сподобався, але мати... Вона вже довгий час підшукувала для мене женишка, бо ж на підході була моя менша на два роки сестра, яка виявилася спритнішою щодо цього. Мені було двадцять два. Закінчила університет, але парубка так і не мала. Ні. Не те щоб зовсім ні з ким не зустрічалася. Просто не знайшла того єдиного, від

якого б серце заходилося в божевільному танці... Хоча, яке це має значення? Дівочі мрії залишилися мріями.

На той час моя менша сестра Анютка вже чотири роки зустрічалася з молодим чоловіком. Вони з Едиком збиралися побратися, але бабуса, татова мама, ніяк не дозволяла меншій онуці виходити заміж раніше від мене, а тому протистояла всіма можливими методами, знаходила сотні вагомих причин, лякала різними нещастями... Ось тоді справу в свої руки взяла мама. Вона постійно намагалася мене з кимось звести, але обов'язково шукала претендента на місце зятя такого, щоб могла з нього мати якусь користь. Знайомство з Юрком вважала гарною ознакою. І хоча прекрасно знала, що він мені не подобається абсолютно в усіх аспектах, але продовжувала робити все, щоб ми побралися.

Я тримала оборону до останнього. При цьому ніяк не могла зрозуміти, чим цей кавалер так припав матері до душі? Непримітний зовні, Юрко здавався нижчим від мене зростом, хоча в реальності ми були однаковими. Проте його обличчя мало холодний непривітний вираз. Швидше той вираз можна було назвати насмішкуватим. Посмішка якась крива й нещира. Очі блакитні, але позбавлені іскорки тепла. Колючі й злісні зблиски в зіницях відлякували оточуючих. Ось тільки мати завжди захоплювалася врівноваженістю й економністю Юрка. На всі мої «ні» завжди знаходила беззапереч-

не «так». Особливо її вабила наполегливість хлопця, бо, знаючи, що мені байдужий, продовжував приходити та невміло залицятися. Інколи ті залицяння були такими грубими, що хотілося просто втекти.

Врешті, не витримавши такого тиску матері, бо батько просто не втручався в ці справи, взяла в кредит однокімнатну квартирку, щоб мати хоч якийсь закуток, де зможу побути наодинці в тиші й без тих постійних дорікань щодо моєї невдячності. Вибрала найдешевший варіант. Спасибі татові, він, дізнавшись про це, тихцем той кредит виплатив, але так і не підтримав мене в протистоянні.

Проте здалася після одного з неприємних для мене інцидентів. Юрко тоді вирішив прийти до моєї нової квартирки без попередження. Підозрюю, що адресу дізнався від матері, але хіба хтось зізнається? Приніс букет квітів, які наступного дня вже й осипалися, але... Я тоді йому зрозуміло, не підбираючи слів, пояснила, що не хочу його бачити, що не подобається мені, а тут хтось постукав у двері. Пішла відчиняти. Мама. Повертаємося до кімнати, а Юрко в чому мати народила на дивані розлігся.

Що було робити? В мене від шоку й мову відібрало. Мати ж таке влаштувала, що... Передати словами того крику просто неможливо. А цей негідник спогорда піднявся. Спроквола одягнувся, при цьому не відчувуючи жодного сорому. Поглянув насмішкувато на мене, ніби відшмагав нагайкою, бо відчув свою перевагу.

— Тітко Валентино, годі кричати. Ви ж теж були не проти того, щоб ми з Веронікою побралися. А тому нічого так хвилюватися. Завтра чекайте мене в свати.

Після цих слів, як нічого й не сталося, впевнено підійшов до мене, цмокнув слинявими губами в щоку й пішов геть. Звичайно ж, після цього протистояти мамі й далі було практично неможливо, бо ж «ославила», «очорнила ім'я сім'ї». Страх перед нею просто сковував мою волю до протистояння. Та й виправдань моїх чути не хотіла. Спочатку я ще якось намагалася пояснити, що то все підступність цього негідника, але всі мої старання виявилися марними.

До весілля Юрка до себе все ж не підпускала, хоча й залишався вряди-годи ночувати в моїй квартирі. В такі дні йшла до своєї вірної подруги, що єдина підтримувала мене, як тільки могла. Поверталася додому вранці. Ще й так, що пересікалася зі своїм женихом уже на порозі, коли він спішив на роботу.

Потім весілля. Мати скликала чимало гостей. То ж, щоби позбавити мене можливості для відступу, перед святкуванням влаштувала мені такий терор, що я вже була готова за дідька заміж вийти, тільки щоби позбутися того тиску. Веселилися всі майже до ранку. Ось тільки мені було не до сміху. Юрко навіть не дочекався, коли гості розійдуться. Ще до опівночі просто заволік мене в кімрку, куди знесли весільні подарунки, й

там... Він не чув ні вмовлянь, ні благань, не діяли на нього й мої сльози... Гидко про це згадувати. Й кому після цього поскаржишся? Мама й раніше нічого не хотіла чути, вважаючи цього типа вигідною партією. А розкажи я їй про його поведінку — впевнена, що у відповідь пролунає: він твій законний чоловік.

А потім усе закрутилося. Жили в моїй однокімнатній. Юрко там почувався просто гостем. За холодну воду не брався, бо те житло ж не його власність. При цьому наполегливо вимагав, щоб покинула роботу, щоб займалася виключно домом та його комфортом, але я категорично відмовилася, бо то було моєю єдиною відрадою, де почувалася повноцінною людиною, де могла бути сама собою. Перебування ж вдома видавалося каторгою. Я силою змушувала себе повертатися до власного житла, час від часу затримуючись в офісі до останнього, оскільки не хотілося знову вислуховувати претензії від законного. Мимовільно вслухаючись протягом робочого дня в розмови колеганок, ледве стримувалася, щоб не розкрити правди про свою гірку житку цим говірким панянкам, які весь час ділилися власними проблемами та завданими чоловіками образами. Тільки їхні негаразди й близько не можна було порівнювати з моїми.

Інтимних стосунків у нас із благовірним жодних не було. Після того ґвалтування на весіллі більше до мене не доторкався.

— Ти така холодна, що й не збуджуєш мене, — заявив Юрко в перші дні після одруження й пішов із квартири геть.

З того часу все рідше ночував вдома. Було зрозуміло, що проводить ночі в коханки, але я й не перечила. Мене таке життя повністю влаштовувало. А якщо й зовсім бути чесною, то відчувала до власного чоловіка відразу й раділа, що знайшов собі іншу пасію, яка його заводить. Це давало мені можливість жити спокійно й не тремтіти в очікуванні того, що заявиться серед ночі й вимагатиме задовольнити його потреби, хоча й сам відчуватиме, що огидний мені.

Проте з іншого боку — стала прислугою у власній квартирі. Випери, прибери, приготуй їсти... А якось, знахабнівши до краю, заявив, що маю спекти свій фірмовий торт, який пробував у моїх батьків, щоби міг привітати з днем народження свою кохану жінку. Вперше тоді не стрималася й запустила в нього тим, що було в руках — величезною чашкою з окропом, бо саме приготувала собі чай.

Із квартири вискочила, лише прихопивши сумку з документами та банківськими картками, які намагалася тримати при собі, й побігла до подружки Даринки. Провела в неї дві доби. Добре, що вихідні, бо в домашніх джинсах і полатаній кофтині на роботу не поткнешся — дрес-код. Коли недільного вечора повернулася, то застала лише голі стіни. Юрко виніс абсолютно все. Не

лишив нічого. Тільки записка до дверей ножем пришпилена, де повідомляв, що меблі та техніка, як і все інше, є його компенсацією за завдану шкоду. Не лишив навіть одягу, в якому на роботу могла б вийти.

Погодилася, щоби тільки зник із мого життя. А вже наступного дня передзвонила до шефа й, сказавши, що прихворіла, попросила один день за власний рахунок. Як тільки отримала згоду, насамперед пробіглася магазинами й купила найнеобхідніше з одягу. Потім поміняла замок у дверях, бо підозрювала, що Юрко може спробувати навідатися, щоб ще щось відхопити для коханки. А по ходу вирішення попередніх питань скупилася новими меблями та технікою, адже мала десь і речі скласти, й на чомусь спати, й хоча б кави в чому зварити.

Поступово зробила ремонт, бо прагнула, щоб і найменшого спогаду про Юрка в моїй квартирі не залишилося. Принаймні зарплатня це дозволяла. Та й подружка зі своїм чоловіком добряче підтримали. То ж хоч і повільно, й зі значними зусиллями, але моє життя все ж налагоджувалося.

Щодо розлучення, то просто не мала часу на цю процедуру. На роботі повна завантаженість. Вечорами ремонт вдома. Жодної провітлої години не було. Але шлюб розірвала, та ще й без зусиль зі свого боку.

Юрко заявився до нашого офісу лише через місяць і, переговоривши кілька хвилин наодинці

з моїм шефом, забрав мене з собою до РАЦСу. Нас розлучили дуже швидко. Дітей немає. Претензій до майна також... Хоча які претензії міг виставити цей негідник після того, як вигріб все, що тільки можна було винести? Й байдуже, що все те куплено мною ще до шлюбу. То ж і не виникло потреби в судових рішеннях.

Того ж дня, скориставшись тим, що директор сам відпустив мене, відразу подала заявку на заміну паспорта та зміну прізвища на дівоче, чим остаточно розривала будь-який зв'язок із Юрком. А за два тижні отримала новий паспорт, який дозволяв розпочати все з чистого аркуша.

Зізнаватися мамі, що знову сама, не поспішала. Не хотілося чути її істеричу з цього приводу. Адже вона так пишалася, що донечок добре прилаштувала й що чоловіки їх поважають. Знала б вона ту повагу! Принаймні стосовно мене. Але довго втаїти цю новину не змогла. Вже за місяць змушена була сказати. А причина... В мамі наближався ювілей, то ж очікувала мене з чоловіком. Мені не хотілося псувати саме свято, тому набралася сміливості й розповіла раніше. Ось після того й почалося моє прокляте життя, наповнене картаннями та звинуваченнями.

Анютою мама щиро пишалася. Вважала її золотом дитиною, яка, завдяки своєму прекрасному характеру, зуміла знайти підхід до чоловіка та його рідних, через що тепер живе, купаючись у любові. Мене ж соромилася, а тому я вже два

місяці вислуховую оті гіркі докори на рахунок свого крутого норову, невдячності та ганьби, якою покрила сім'ю через розлучення.

Дійшло до того, що мати якось у запалі не стрималася й навіть дорікнула тим, що не маю такої тендітної фігурки, як моя сестричка, яка на той час уже мала синочка, що своїм народженням неабияк потішив діда з бабою. Та й сама Анюта теж не відставала від матері, пишаючись тим, що змогла обігнати мене в симпатії до себе й завоювати більше любові батьків. Їй подобалося, що мати мене зневажає й обзиває дилдою та невдахою. Інколи сестричка заради власної вигоди ще й спеціально вказує на мої недоліки, чим лише підливає масла у вогонь.

Тепер до сестри неслися гроші й подарунки, їй надавалася вся необхідна допомога й підтримка. Ось тільки мені до того було байдуже, хоча в те ніхто й не хотів вірити. Але в дійсності, якби не материні докори, то почувалася б абсолютно щасливою. В мене є житло, де можу усаїтннити-ся й відпочити, є робота, завдяки якій сама себе забезпечую. Саме ця робота виручала й під час заміжжя, бо ж Юрко ні копійки не давав ні на продукти, ні на оплату комунальних послуг. Натомість міг витрусити з моїх кишень все до останнього дріб'язку, не питаючи, чи буде в мене завтра за що хліба купити чи перекусити обідом. З цієї причини й тримала всі кошти на картках, які ретельно ховала від нього. Якщо чесно, то ніколи